

kültür • sanat • edebiyat • ve falan-filan

Kalbursaman

eskiay

No: 01
Mayıs 20
e-dergi
ücretsiz

Hususi ve beratlı bir usul dairesinde
istihzar edilmiştir...

dergikalbursaman@gmail.com

ahmet taşcıoğlu
aziz yavuzdoğan
eflatun nuri erkoç
ekrem borazan
gülây garip
ihşan topçu
irfan mutluer
mark twain
necati güngör
nursen nar
özge y. yıldırım
şevket yalaz
yücel hakkı

AZİZ YAVUZDOĞAN

HIH!
Bİ SİZ EK-
SİKTİNİZ
?!

FENA ADAM

Cemal Süreya'nın fantezileri
Can Yücel, "Sizinki kalkıyor mu?"
Sait Faik: Şimdi sevişme vakti...
Ölüm bizi gözetliyor...
ÜNİVERSİTE/Lİ OLMAK!

Bu dergi, her daim
amatör bir ruh ile
fakat yılların birikimi
bir deneyimle profesyonel
bir tasarım ve yayıncılık
anlayışıyla huzurunuzda...

kültür, sanat, edebiyat,
falan-filan

**Kalbur
saman**

e-dergi
ÜCRETSİZ

Hususi ve beratlı
bir usul daîresinde
istihzar edilmiştir...

No: 01 • Mayıs-2020

Yayın Yönetmeni
ve görsel tasarımı:
Aziz Yavuzdoğan

Kapak İllüstrasyonu:
Aziz Yavuzdoğan

© KALBUR SAMAN /
aziz yavuzdoğan, Eskişehir
• Dergide yer alan tüm
yazı ve çizimlerin her hakkı
saklıdır.
Yayıncının izni alınarak
ya da kaynak gösterilerek
kısmen alıntı yapılabilir.
Dergide yer alan bütün
yazı ve resimlerin yasal
sorumluluğu eser
sahiplerine aittir...

• Her türlü yazı ve çizimlerinizi
dergikalbursaman@gmail.com
elektronik posta adresimize
gönderebilirsiniz...

ACABA
ÇALIŞMALARIMI
GÖNDERSEM YAYIN-
LARLAR MI?

Memleket HAZRETİ

Koronavirüs günleri...

**Covid
19**

65+

**#EvdeKal
#EvdeHayatVar**

● Üniversite/li demek...

• Bazı hocaların ve derslerin çok sıkıcı olması demek. • Boş saatler demek. • İmza föyüne arkadaşının yerine imza atmak demek. • Hocanın kitabını almak zorunda kalmak demek. • Tüm baskılara rağmen düşüncelerini ısrarla savunmak demek. • Müfredat dışı biber gazını öğrenmek demek. • Küçük yurt odalarına büyük dostluklar sığdırmak demek. • Fotokopi kuyruğunda, otobüs kuyruğunda beklemek demek. • Derse geç kalmak pahasına sosyal faaliyetlerden geri kalmamak demek.

● Yaşasın 1 Mayıs!

Semayeyi "ekmek yediği kapı" olarak gören bir kitleye, emeğin kutsallığı bilincine varması daha uzun yıllar alacak gibi...

● Selam ile haram...

"biz dünyadan gider olduk kalanlara selam olsun, ama hep böyle gidecekse bu dünya kalanlara haram olsun!"

~ Bedri Rahmi Eyüboğlu

"Demiri, demirle dövüldü biri sıcak, biri soğuktu. insanı, insanla kırdılar biri aç, biri toktu."

Pir Sultan Abdal

**Karacaoğlan
bugünlerde
yaşıyor olsaydı...**

İncecikten bir kar yağar,
tozar gıul diye diye...

•
Karacaoğlan der;
şu fani dünyadan,
yiğit çıkar m'ola bu
sosyal medyadan...

•
Karacaoğlan der ki;
dilimiz gül diken,
kim ne demiş acep
AMK yoğ iken...

•
Karacaoğlan der ki;
okuyam yazam,
egom yok ki
yorumunu bozam...

(a.y.)

gayya kuyusu...

Karşılaştığımız sorular karşısında pratik zeka dediğimiz şey; bazen soruyu anında yanıtlamak yerine, soruyu soranı pişman etmek olmalıdır, sanki...

Evlilik programlarından birinde adam, karşısındaki kadına, onu daha yakından tanımak adına muhabbetin bir yerinde "anneniz kaç yaşında?" diye sordu.

Kadın, o pratik zekayı karşı taraftan beklercesine yanıtladı.

"Hm.. Babam 1978'de rahmetli oldu. Öldüğünde 38 yaşındaydı. Annem de babamdan bir yaş küçükmüş işte..."

Hadi buyur.. çok lazımsa hesapla...

(a.y.)

Merhaba...

Dünyayı saran **Koronavirüs Covid-19** salgını, ülkemizde de yaşamı olumsuz etkiliyor. Evlere kapandığımız/kapatıldığımız günler yaşıyoruz... Herkesin bu sıkıntılı günleri atlatabilmek için bir biçimde vaktini geçirebildiği uğraşları vardır mutlaka. Benim uğraşım yazıp, çizmek. Ha, bir de yayıncılık sevdası. Seveda mı bu yoksa çaresi olmayan bir tür virüs gibi hastalık mı, bilemiyorum...

Önümüzdeki yıl, meslek hayatımın kırkıncı yıldönümü olacak. Oniki yıllık da bir yayıncılık geçmişim var. "**Forumdebiyat**," ve "**FE dergi**" isimli edebiyat dergileri, "**Fenamizah**" ve "**Sakarya Mizah**" isimli mizah dergileri hazırlayıp, yayımladım... **Bu da; KALBUR SAMAN!** Dergi ya da dergimsi bi'sey... Ne dersenez deyin. Şimdilik az sayfalı. Yeni sayılarda daha dolgun içeriklerle, görüşebilmek dileğiyle...

aziz yavuzdoğan

evvel zaman içinde...

MİZAH DERGİLERİ

Uluslararası aylık mizah dergisi **FENAMİZAH** 2012-2018 yılları arasında dijital platformlarda 6 yıl yayımlandı... **Sakarya Mizah** dergisi ise Eskişehir'in yerel gazetesi **Sakarya**'nın haftalık mizah eki olarak, 2015-2019 yılları arasında yayımlandı...

EDEBİYAT DERGİLERİ

forumedebiyat dergisi / 2008-09

Edebiyatçı birçok ismin yanısına mizah dünyamızın ünlü yazar ve çizerleri de eserleriyle dergiye büyük katkı sağladı...

Üç aylık dergimiz 6 sayı yayımlanabildi ve benzeri birçok dergi gibi o da tarihteki yerini aldı...

FE dergi/2010

Forum Edebiyat'ın devamı niteliğinde bir başka dergi serüvenimiz de tüm çabalarımıza rağmen kısa ömürlü oldu...

FE dergi adıyla iki aylık çıkan dergimiz de 3 sayı yayımlanabildi...

Tabloid boy ve 24 sayfa olarak yayımlanan FE dergi ile birlikte mizah eki de veriliyordu...

Dergimiz 2010 Ocak-Temmuz tarihleri arasında yayımda kaldı..

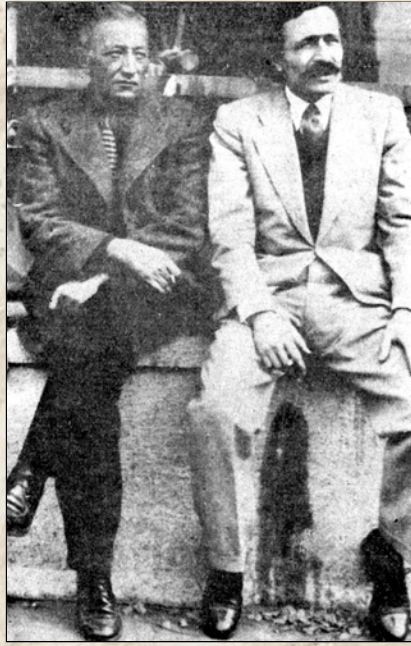

Artık karanfiller kokmuyordu...

eflatun nuri erkoç / anı: sait faik, özdemir asaf

O gece birdenbire dışarıda sanki bir yanardağ patladı ortalık karıştı. Taksim tarafında, savaşa karşı duran güzel insanlar korsan gösteri yapıyorlardı. Ardından bir kovalamacadır başladı; çığlık sesleri cop seslerine karıştı. Polis panzerler eşliğinde, tekme, yumruk, cop, Allah ne verdiyse direnişi dağıtmaya çalışıyordu. Elleri, yüzleri kan içindeki birçok kişi can havliyle ara sokaklara kaçışıyordu. İstiklâl Caddesi'ndeki bu yürüyüşe polisin acımasız karşı koymasıyla ortaya çıkan insanlık dışı görüntüler insanın içini dağılıyordu. Vecdi Çiracıoğlu ile Mini Meyhane'de buluşacaktık, ama o böyle bir günde meyhanede pinckenmezdi. Gürültü patırtı sesleri azalmıştı. Birkaç yerden patlamalar, cadde tarafından da şangırtılar şungurtular duyuldu. Dar, karanlık sokaklarda bir kedi gibi sinerek dolaşacak adam mıydım; kendimi yan sokaktan caddeye attım. Caddenin karşı sokağında iki polis gördüm. Birisi, kafası gözü kanlar içindeki bir kıza saçlarından kavramış sürükleyerek götürürken, öbürü de kızın ağzını avucuyla kapatmaya çalışıyordu. Polisin bütün gayretine karşı "O" kısılmış sesiyle boğulur gibi, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek," diye haykıyordu.

Nevzade de, ağzından alevler kusarak gösteri yapan kıza benziyordu. Sokaklar karanlık ve ıssızdı; cadde canlanmıştı. Gökte ay, ikiye katlanmış iğrenç bir lahm a c u n gibiydi. A ç

martılar çığlık çığlığa uçuşuyordu. Yerlerde cam kırıkları, parçalanmış bez afişler, üzerleri aceleyle yazılmış karton parçaları, bir tek eski ayakkabı ve kan izleri gördüm. Önünden geçtiğim bir giyim mağazasının kırılmış vitrin camından dışarı doğru devrilmiş bir manken gözüme ilişti. Kırık camdan başını bana doğru uzatmış gibiydi. Onu sanki eskiden tanıyordum. Yemyeşil gözleri, sapsarı saçları, toz pembe dudakları vardı. "İyi ki manken," diye düşündüm. Vitrinin içindeki adam mankenin kalçalarına yapışmış yavaş yavaş içeri çekerken bana sert sert baktı. Başım

dönüyordu. Çiçek Pasajı'na doğru yürüdüm. Öğlene kadar sadece bir rafadan yumurta, bir iki dilim ekmek yemiştım. Bir bardak tuzlu ayran yahut çok şekerli bir çay içsem beni toparlar, ama bir kez buraya kadar gelmişim, çayın, ayranın yeri mi? Bir patates tava, bir de bira söyledim. Bu bana iyi geldi, bayağı canlandım. Ardından bir bira, bir bira daha derken dalıp gittim.

Eskiden masalar çoğunlukla küçük tahta fiçiler, üzerlerinde yuvarlak kesilmiş mermerler ve etrafındaki taburelerden ibaretti. Bir gün Sait Faik ve Özdemir Asaf'la her zamanki gibi burada buluşmuştuk. Masamız, şimdi oturduğum tektekçinin tam karşısındaydı. Tektekçinin yeri dardı. İçeride masa yoktu. Herkes ayakta içiyordu. Ancak dışarıya bir iki masa koyacak yer vardı. Ucuz olduğu için buraya geliyorduk. Saint Antuan'dan çan sesleri geliyordu. Özdemir Asaf, "Saint Antuan'da ayın var galiba, gidip bakalım mı, ne dersiniz," demez mi? Bardaklarımızı vurduk; Sait Faik, "Hadi fondip" dedi. Bir süre sonra kalktık.

Saint Antuan Kilisesi'nin süslü demir kapıları ardına kadar açıktı. Kapıların iki yanında tahta kutular içinde, renkli, yaldızlı büyük mumlar vardı. Mumların belirlenmiş bir fiyatı yoktu. Kumbara gibi tahta bir kutuya, kiliseye bağış olarak istenildiği kadar para atılıyordu. Biz de birer mum aldık, yaktık. Kilisenin bahçesine itiş kaktış girdik. Koca Saint Antuan Kilisesi, dolup taşmıştı; herkes etten paket taşları gibi birbirine yapışmıştı! Bahçedeki ağaçların dallarından ampuller sarkıyor, biraz olsun bahçeyi aydınlatıyordu. İnsanların ellerindeki mumların alevleri, karanlıkta uçan ateş böcekleri gibiydi. Orgun ruhu okşayan titreşimleri ilahlilere eşlik ediyor, bizi huzur dolu bir âleme çekiyor, sürükleniyorduk. Ayın bitti. Cadde ve sokaklar -ellerinde yanan mumlarla- vedalaşan insanlarla doldu. Taksim'e doğru gidenlerin peşine takıldık. Bugün dönercilerin bulunduğu köşede, börek, poğaç, sıcak süt satan bir yer, birkaç açsı dükkânı ve iki katlı büyüğe bir biraخانه vardı. Gece, meydan kalabalıktı. Kelle söğüş, amavut ciğeri, nohutlu-tavuklu pilav, kokoreç, mısır, kestane, simit satanlardan bazılarının tezgâhı gemici fenerleriyle aydınlanıyordu. Biz de ışığı olmayanlara yanan mumlarımızı verdik. Optiştir ayrılrken Sait Faik, "Eflatun, doğru eve, bir yere takılma" deyin-ce Özdemir Asaf, "O mu? Ahh!.. Eflatun kendine bir söz geçirebilse," demişti.

Hesabı ödedim. Çiçek Pasajı'na doğru yürürken, kalabalık arasında, biraz önce gördüğüm yeşil gözlü, sarı saçlı, pembe dudaklı manken kıza benzeyen biri uçar gibi önümden geçti. O muydu yoksa?! Peşine düştüm, ama O kayboldu... Derya Önder'in bir şuurinden birkaç dize aklıma takıldı:

"ben seni Saint Antuan'da unutmaya gitmiş-tim / unuttum ve karıştım kalabalığa / bir akşam daha koşuyordu geceye / birbirine dolaşıyordu ayaklarını"

"Ama ben unutamadığım için gitmiştim!"

ÇİZİM: EFLATUN NURİ

İLÜSTRASYON: EFLATUN NURİ

Eflatun Nuri

Türk karikatürünün duayenlerinden **Eflatun Nuri Erkoç'u**, 4 Mayıs 2008 pazar günü yitirdik. Ustamızı çok özleyeceğiz. İşği bol olsun! **Eflatun Nuri Erkoç** 1927 yılında İstanbul'da doğdu. Orta öğreniminden sonra bir süre Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ne devam etti. Ekonomik nedenler yüzünden Akademiyi bitiremedi. İlk eseri 1942'de Akbaba dergisinde yayımlandı. Birçok dergi ve gazetede çizdi. Karikatürleri yurt dışında da uzun yıllar yayımlandı. 1969 yılında Yugoslavya'nın Üsküp şehrinde yapılan uluslararası yarışmada jüri özel ödülü kazandı. Londra'da kişisel sergi açtı. Eflatun Nuri, Leman, Kaçak Yayın, Yeni Harman gibi dergilerde yazdıktan sonra son olarak **Forumedebiyat** dergimizde yazıyordu...

aziz yavuzdoğan

Pasajın arka çıkış kapısının yanında çiçekçiler yoktu; pasaj artık çiçek kokmuyordu. **Nevzade Sokağı**'na saptım. *Eski Lefteri*'nin, *Laternalı Meyhane*'nin önünden geçtim. *"Şimdi Mini Meyhane'ye, oradan Veli Bar'a, sonra da Akşam Sefası'na takılırım,"* diye içimden geçti. Özdemir Asaf haklıydı. Güldüm!.. *Mini Meyhane*'nin önü çok kalabalıktı. Herkes havada dönen büyük bir ateş çemberine bakıyordu. Bu meşalelerle gösteri yapan kızdı, içim rahatladı. Havada uçuşan meşalelerin hepsini, kocaman alevlerden oluşan bir çiçek demeti gibi önünde topladı. Sanki kendini ateşe vermiş, her yanını alevler sarmış, cayır cayır yanan dehşet verici biri görünümündeydi. Sonra *"O,"* masaların arasında elin- de uzattığı siyah şapkasıyla dolaştı; para topluyordu. Bir kediyle göz göze geldik. Ahh! Bir çivi gibi yere çakıldım! Kedinin ağzının kenarı kanıyordu; çene-sinden süzü- len kan bembeyaz göğsünde bir gül gibi duruyordu. Yerde yırtılmış bir poşet, küflü ekmeğe parçaları, iyice sıkılmış yarım limon, yumurta kabukları, iyice sıyrılmış tavuk kemiklerine karışmış cam parçaları gördüm. Köşedeki poğaçacıdan iki kıymalı poğaçaya aldım. Poğaçacının sardığı kağıda ufak ufak doğradım. O ağzının acısına aldırmadan, poğaçaların hepsini mırıltıyla yedi. Bana gülüm-süyor gibi geldi. Sevmek için elimi uzattım; o da masaların, taburelerin arasından kaybolu-ver-di!.. • (forumedebiyat, sayı:2, 2008)

şimdi sevişme vakti

**Çıplak heykeller yapmalıyım.
Çırılçıplak heykeller
Nefis rüyalarınız için
Ey önümden geçen ak sakallı kasketli,
Yırtık mîntanından adaleleri gözükten
Dilenci
Sana önce
Şiirlerin tadını
Aşkların tadını
Kitaplardan tattırmalıyım
Resimlerden duyurmalıyım, resimlerden...**

**Şu oğlan çocuğuna bak
Fırça sallıyor
Kokmuş manîfaturacının ayağına
Dört yüzbin teklîğinden
On kuruş verecek.**

**Seni satmam çocuğum
Dört yüzbin teklîğe,
Ne güzel kaşların var
Ne güzel bileklerin
Hele ne ellerin var, ne ellerin.**

**Söylemeliyim,
Yok
Yok... meydanlarda bağırmalıyım.
Bu küçük
Güllerin buram buram tıttığı
Anadolu şehri kahvesinde
Kiraz mevsiminin
Sevişme vakti olduğunu.**

**Resimler seyrettirmeli, şiirler okutturmalıyım
Baygınlık getiren şiirler
Kiraz mevsimi, kiraz
Küfelerle dolu Pazar.
Zambaklar geçiriyor bir kadın.
Bir kadın bir bakraç yogurt götürüyor
Sallıyor boyacı çocuğu fırçasını
Belediye kahvesinde hâlâ o eskî, o yalancı
O biçimsiz bizans şarkısı.**

**Sana nasıl bulsam, nasıl bilsem,
Nasıl etsem nasıl yapsam da
Meydanlarda bağırsam
Sokakbaşlarında sazımı çalsam
Anlatsam şu kiraz mevsiminin
Para kazanmak mevsimi değil
Sevişme vakti olduğunu...**

**Bir kere duyursam hele güzelliğini, tadını,
Sonra oturup hüngür hüngür ağlasam
Boşa geçirdiğim, bağırmadığım sustuğum günlere
Mezarımda bu güzel, uzun kaşlı boyacı çocuğunun
Oğlu bir şiir okusa
Karacaoğlan'dan
Orhan Veli'den
Yunus'tan, Yunus'tan...**

sait faik abasıyanık

öldürülmüş trenler yolcusuyum

yollardan yıllara umut taşıyan yorgun trenler
arasındayım gurbete köprü vuslata köprü duran
sesi soluğu kesilmiş, men edilmiş seferden
ne kalkış düdüğünün çığılığı Anadolu'ya
ne makinist ne hareket memuru ne yolcular
ne sallanan mendiller ardından dökülen yaşlar
yalnızlığı kirli koltuklarında kimsesiz
toz küf ve pas sardıkça vagonları çaresiz
otlar çevreler trenleri ve çöpler birer ikişer
saltanat sürdüğü yerde sivrisineklerin
sessiz suskun ve yorgun Haydarpaşa can çekişirken
istasyonda öldürülmüş trenler yanı başımda vefa/sızlar
düşlerim dönerken siyaha sararıp solar umutlar
geç bahara dair filizleri birer birer kırılır aşkın
gecenin kör zamanıdır ki görölmez kayalıklardan kayar
saklı ve yasaklı düşler düşer gecenin kollarından
deniz çeker içine kimsesiz hevesleri anaför ve dalgalar
zaman denen meçhule öldürülmüş trenler yolcusuyum
yalnız gidiş biletim o sonsuz bilinmeze yolculuk başlar

ahmet taşcıoğlu

igimden akan nehir...

Nereye gittiğini bilmeden savrula savrula giden ve bazende ters yönde mücadele eden, boşuna olduğunu bile bile kendini yoran, usanmadan bıkmadan deneyen nehir. Sanki ben değilim o... Ben kimim, o zaman? Bu nehir neden benden habersiz içimde mücadele ediyor? Ne istiyor benden? Sonu yok, umut da vaat etmiyor. Neden sürekli beni vucuda büründürüp yoruyor. Kalbim ağrıyor, baskı yapıyor çoğu şey. Aldığım nefes kalıyor boğazımda. Ağzımda garip bir tat, boğazımda koca bir yumru hiçbir şeyin tadı yok sanki. Ne zaman bu hale geldim bilmiyorum. Diyorum ki kendime, neyi biliyorsun? Neyden eminsin? Hiçbir şeyden. Kararsızım. Kaldım nehirin ortasında, oturdum kaldım. Akıntı götüremiyor, ters yöne de gidemiyorum. Tek bir şansım var o da nehirden çıkmak. Ama kalkıp çıkacak cesaretim yok. Ya kalktığım anda kaybolursa. Ben bu nehre bardak bardak su taşıdım. Su yoksa gözyaşlarımı akıttım. Sonra ne mi oldu? İşte koca bir nehir oldu. Şimdi söyleyin bana nasıl kalkıp gideyim? Git diyorsun değil mi? Nehirin her damlası senin geçmiştin. Bırak nehri bakma

ardına git, unutkan-gerek. Yeniden başla bu sefer nehir değil hayalinde bir gökkuşağı yarat kendine ama her renk olsun, her ton, her rengi yaşadıkça belirginleşsin. Aslında gökkuşağı sen ol. Şu an sorsam sana kaç rengin var? Bana 4'den fazlasını sayamazsın. Çünkü sen yaşamadın, tatmadın... Yaşanılacak hayat veren o kadar çok renk var ki; Sen kalkıp nehir diyorsun, gözyaşı diyorsun. Var mı bir faydası? Yapma lütfen böyle önüne bakamazsın. Nasıl koyduysan bu nehre bardak bardak suyu şimdi de al. Adım at yeter ki. Sonra kurusun gitsin, izle uzaktan. Sonra yağmur yağsın nehirin üzerine kocaman ama kocaman bir gökkuşağı açsın. Sen aç ve gül orodan bana..."

...
Bu satırların yazılı olduğu günlüğü eline geçiren genç adam, şaşkınlıkla "Nehir de kim? Bu kızın adı Irmak değil miydi? Niye ben nehirim demiş ki?!" diye düşündü. Yoksa bu kızın Nehir diye 'fake' bir profili mi vardı... Mesaj atacaktı kızı, fakat beyni durdu genç adamın. Zihnine sanki koca bir öküz oturdu...

özge y. yıldırım

Cemal Süreya'nın fantezileri...

Necati Güngör

Cemal Süreya buluşları, fantezileri olan, hayata da, edebiyata da bakışında özgün izler bulunan biriydi.

Sözgelimi, Kadıköy İskelesine en yakın oturan edebiyatçı olmakla övünmesi bunlardan biriydi.

Tabii bunu söylediği dönemde, Dağlarca henüz Kadıköy'e taşınmamıştı.

Çünkü Dağlarca'nın sonradan adının verildiği sokak da İskele'ye çok yakın.

Ancak, Dağlarca'nın adını taşıyan sokağın uzunluğu yüz metre.

Oysa Cemal Süreya'nın adını taşıyan sokağın uzunluğu bir kilometre kadar...

Cemal Süreya yaşasaydı, bu farkı kim bilir ne kadar gırgır konusu yapardı!

Fantezilerinden biri "gölge yazarlar evi"

açmaktı. Orada, adına kitap yazdırmak isteyen herkes için para karşılığında kitaplar

yazılacak; hepimize iş çıkacaktı.

Bir başka düşü, bir BMW kitabı çıkarmaktı.

Türkiye'deki bütün BMW sahiplerinin

adları ve arabalarıyla olan serüvenleri

anlatılacaktı. Çünkü ona göre

BMW sahipleri arabalarına tutkuyla

bağlanmış kişilerdi. Adı geçen herkes

o kitaptan bir tane mutlaka alırdı.

Bir ütopyası da şuydu:

Edebiyat dünyasından kırk kişi bir araya

gelecek, her yıl bir edebiyatçıya vefa ödülü

verecektik... Adı, Kırklar Ödülü olacaktı!

Bunu konuştuğumuzda, ödüle layık çok

edebiyatçı vardı hayatta...

Cemal Süreya'nın böyle fantezileriyle

ilk karşılaşmam, onun Darphane

Müdürlüğü sırasındaydı.

Abdülkadir Bulut'la birlikte ziyaretine

gittim... Üstünlük ilk kez karşılaşıyorum.

Sözlerini saygıyla karşı bir ciddiyet içinde

dinliyorum:

"Bir antoloji düşünüyorum" dedi.

"Adı, 'Darphane Müdürü Şairler Antolojisi'

olacak... İki kişilik bir antoloji olacak bu:

Divan şairi Nâbi ve ben..."

Öyle ciddi anlatıyordu ki, onun fantezilerini

henüz hiç bilmeyen ben, iki kişilik antoloji

tasarısına bir an inanmıştım...

Karikatür olmuş bir şair...

(1883-1939)

Hüsrev Gerede Caddesi'nde bir sokak adı ilgimi çekmişti: "Şair Nâzım Sokağı." Bir gün Memet Fuat'a sözünü ettim; onun da ilgisini çekmiş meğer. "Ama Nâzım Hikmet'le ilgili olamaz" dedi. "Belki, Florinalı Nâzım'dır." Hayattayken de böyle bir şey

bekliyor olmalıydı. Ölümünden sonra evinin duvarına ne yazılacağını bile düşündürdü Florinalı.

"Acaba benden sonra evimin duvarına ne yazılır?" dediğinde, orada bulunan Süleyman Nazif dayanamadı: "Ne yazılacak?" dedi. "Kiralık ev yazılır!"

O kendini, "Kâinatın tanıdığı Şiir Kralı" olarak görüyor, gazetelere böyle ilan veriyordu ve herkese alay konusu oluyordu. Hâmit'i Cenap'ı, Süleyman Nazif'i, Tevfik

Fikret'i sık sık ziyaret ediyor, kendisi hakkında övücü birkaç satır yazmalarını istiyordu. Sonra da bu yazılan bir kitapta topladı: "Hatırat-ı Meşahir". Kendiyle ilgili alaycı yazılar çıkmasını bile, reklamın iyisi kötüsü olmaz anlayışıyla önemserdi. Bir dönem geldi ki, artık dergilerde, gazetelerde adı geçmez oldu. Fakat o, bu kez kendinden söz ettirmek için tanıdığı şairler için, ölüm yıldönümlerinde anma toplantıları düzenliyordu. En çok da Tevfik Fikret'i kullanırdı. "Zavalı Tevfik Fikret, her yıl yeniden öldürülüyor!" derlerdi.

Hakkında söylenmiş birçok espri, fıkra var, ama yazımız uzamasın; birini anlatalım yeter: Üstat hastalandığı bir gün, Nurullah Ataç'ın kardeşi Doktor Galip Ata'ya başvurmuştu. Doktor, muayeneden sonra: "Bir süre kesin istirahat ediniz" dedi. Florinalı: "Dilime de bakın, çok paslı..." diye tutturunca... Doktor: "Endişe etmeyin, bütün bedeniniz paslansa, diliniz paslanmaz!" karşılığını verdi. "Esasen ben istirahatı diliniz için vermiştim."

Kâğıt konusuyla ilgili kaynaklara bakıyorum. Bunlardan biri de Büyük Larousse Ansiklopedisi. (O ansiklopediye emek veren arkadaşlarımızın anıları tazelenektir şimdi.) Kâğıt maddesinin içinde, birdenbire kâğıt kebabının tarifine geçiliyor! Hilmi Yavuz üstadın kulakları çınlasın. Maddelerin son okuruydu. Madde yazarlarının metnini beğenmezse, "yeniden yazılsın" diye not düştüğü olurdu bazen. (Merhum İlhami Soysal'ın kendi yazdığı bir tarih maddesiyle ilgili karşı notunu da anımsıyorum: "Buyursun kendi yazsın!") Kâğıt, kâğıt kebabı derken, birçok şey anımsadım...

FLORINALI NAZIM

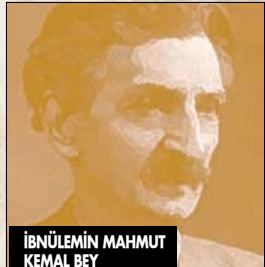
İbnülemin Mahmut Kemal'e işkence...

İbnülemin Mahmut Kemal Bey, Türk Siyasi Tarihi, Edebiyat Tarihi kadar Türk musikisi konusunda da derin bilgisi olan, bu alanda eserler vermiş biriydi. Ancak alaturka musikiyi ne kadar seviyorsa, alafranga müzikten o ölçüde nefret ediyordu. Alafranga müziğin, şişlenen bir domuzun böğümmesine benzediğini söylerdi.

Onun bu nefretini bilen arkadaşları, üstadı kızdırmak için zaman zaman alafranga müzik icra edilecek yerlere götürürlerdi. O muzip arkadaşlarından biri de Süleyman Nazif'ti. Üstadı bir yemek ziyafetine götürmüştü bir gün; ama yemekten sonra piyano konseri verileceğini söylememişti. Yemekler

yenildikten sonra, konuklar arasında bulunan bir piyano virtuozu enstrümanın başına geçerek nefis parçalar çalmaya başladı. Herkes keyifle dinlerken bir tek İbnülemin Bey mutsuz, kaşları çatık durumda, bir köşeye çekilmişti. Bir ara ev sahibi yanına gelip piyanisti nasıl bulduğunu sordu.

Üstat sinirli sinirli: "Birader çok cabil bir insan bu!" dedi. Ev sahibi icrada hatalar bulduğunu sanmıştı. "Neden öyle diyorsunuz?" diye sorunca, İbnülemin patladı: "Birader, bu adamın, anayasada işkencenin suç sayıldığından haberi yok!"

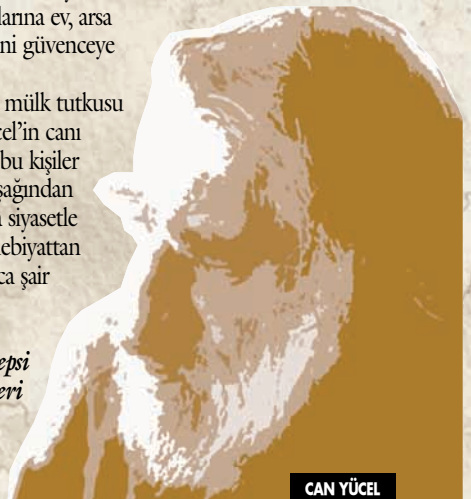
İBNÜLEMIN MAHMUT KEMAL BEY

Can Yücel konuyu değiştiriyor...

Can Yücel, Datça'da bir gün yaşlı iki öğrenmenle tanışır. Öğrenmenler eski milli eğitim bakanının oğluyla tanışınca heyecanlanır, onu ağırlamak, onunla söyleşmek isterler. Onlar Can Yücel'den çok daha önce buralara yerleşmiş oldukları için kendilerini ev sahibi sayarlar. Babası Hasan Ali Bey'den saygıyla söz ederler. Meslekten emekli olmuş, bu yazlık beldede araziler almış, evler yaptırmış, çocuklarını yüksek yüksek okullarda okutmuşlardır. Her iki öğretmen de artık torun sevmenin mutluluğuna ermiştir... Aldıkları araziler zamanla değerlenmiş, hatırı sayılır birer servet sahibi olmuşlar... Ayrıca çocuklarına ev, arsa satın almış, onların da geleceğini güvenceye almışlardır...

Söyleşi bu iki yaşlı adamın mal mülk tutkusu çevresinde dolaştıkça, Can Yücel'in canı sıkılmaya başlamış. Anlamış ki bu kişiler artık eski idealist öğretmen kuşağından değil. Sanatla, edebiyatla, hatta siyasetle ilgileri yok. Hayatta şiiirden, edebiyattan başka tutkusu bulunmayan koca şair sonunda konuyu kendince değiştirmek istemiş:

"Mal mülk, arazi, marazi, hepsi tamam da, ereksiyon vaziyetleri nasıl, ereksiyon? Sizininki kalkıyor mu? Biraz da ondan söz edin bakalım!"

CAN YÜCEL

Ölüm bizi gözetliyor...

yücel hakkı / sinema: güncelliğini yitirmeyenler

Neyi merak eder insan bir başkasında... Kendini tefhirmeyi seven insan, bir bafkasını da teşhir ettikçe doyuma mı ulaşır?

Ağız köpüklü sürü bireyinin insanı duyarlılıkta vardı ğ son nokta; Ölümü gözetleyerek doyuma ulaşmaktır. Ula şa ca ğ bu en son haz noktasından başka bir şey kalmamıştır he-sapsız egosunu tatmin edecek. Bir başkasının ölümünü ötekileştirip, ölümü herhangi bir görüntü gibi izleyerek hazza ulaşmanın çarpık bilinci; ölüm acısıyla tatmin olmanın faturasının insanlığa çıkaca ğını göremez. Ölüm, ya şam gibi, vah şetin sorumsuz yüzünden başka bir şey de ğidir, kalbi asla incitmeyen!

1979'da çekti ğ bu filmde, gelece ğe ışık tutmayı amaçlayan ve ölümünün artık do ğal nedenlerle oldu ğu bir ça-ğı anlatan **Bertrand Tavernier**, teknolojik gelişmenin, insan ve değerlerinin gelişmesiyle paralel gitmedi ğini öngören çarpıcı bir bakış açısı sunar bize. Sağlam kurgusu ve güçlü oyuncular ile, hikâyenin inanılmazlığına inandırır bizi.

Ne acı ki, yıllar sonra, medyadan; savas ve deprem çöğüklerinin, intiharla-

rın, tüm Naklen Ölüm karelerinin sıradan bir şeymişçesine, kanıksanarak gözetlenece ğinin ağır habercisidir.

La Mort en Direct, bizdeki adıyla **Naklen Ölüm**, 1930 do ğumlu İngiliz bilimkurgu yazarı **David Guy Compton**'un 1974'te yazdığı **'The Continuous Katherine Mortenhoe'** ya da kısaca **'The Unsleppng Eye'** olarak bilinen kitabından uyarlanmış.

Daha **BBG** evlerinin ortaya çıkmadığı, televolelerin, özel hayatı parçalam programlarının kan rengi dişleriyle dans etmediği yıllarda çekilen bu film, **Orwelvari** öngörünün içler acısı bir göstergisi.

ROMY 70 YAŞINDA

Ölümle bile bafila çıkmayı ba şarmış gelece ğin toplumunda; insan değerlerinin yok oluşunun gerçe ğine çarparsanız **Romy**'nin yüzünde. Bambaşka bir Romy var film boyunca: **Sisi**'nin, o nilüfer çiçe ği kırılğanlığından eser yok bu olgun ve acı çeken kadının bakışlarında.

Romy, hangi çağda ya şadığının ve duyarlılığının bilincinde bir oyuncu olarak, ölümcül bir hastalığa yakalanan özgür ve bilinçli Katherine'nin kendine olan inancını film boyunca kusursuzca sergiler.

43 yaşında erken bir ölümle aramızdan ayrılan, acılı ve çalkantılı yo ğun ya şamına 58 film sığdıran ünlü Alman oyuncu **Romy Schneider**'in anısına olan **NAKLEN ÖLÜM** filmi mutlaka edinip izlemenizi dilerim.

Romy'in acıların resmi çıkmış yüzü; sinema ku şa ğının ölümsüz görüntüleri arasında yer alacak her yüzyılda...

OYUNBOZAN AŞK

Beyninin içine işığa duyarlı hassas bir video kamera yerleştirilmiş, gördü ği her şeyi yayınlanmak üzere televizyon kanalına yollayan Roddy rolünde Harvey Keitel muhte şem bir oyunculuk sergiliyor. Önceleri, herhangi biri olarak gördü ği bir insanın; Katherine'nin ölümüne gidişini bir eğlence gibi dakika dakika aktarma amacıyla filme alan nihilist **Roddy**, bir süre sonra kurbanına aşık olur. Çünkü her insanın bir yüzü vardır ve o yüzün içinde tanımak zahmetine girdi ğimizde bizi alt üst edebilecek, sevebilece ğimiz gerçek bir ya şam!

Belki de aşk, birini sevebilme yetimiz, ölüm gibi, kaçınılmaz gerçe ğimiz.

Bir oyunbozan aşk. Bütün inançlarımızı ve kendimizi yeni baştan gözden geçirmemizi sağlayan en güçlü duygumuz belki de...

Bir başka usta yönetmenin; **Bergman**'ın vazgeçilmez oyuncularından **Max von Sydow**, **Naklen Ölümü**'de **Katherine**'nin eski kocası **Gerald Mortenhoe** rolünde söyledikleriyle belki sevmenin ip uçlarını veriyor hayatı ve aşkı sorgulayan herkese...

Yurdu yoktur vah şetin; belki bu nedenle, aşkın da yeri yurdu yoktur. Zamanlıdır.

Her çağda insana kendini hatırlatan, ölümüne, ölümü seçerek başkaldırma gücünü veren tek duygumuzdur belki de...

Katherine kurban rolünü kavradığında, ilk isyanının ardından, her onurlu

Bertrand Tavernier

bireyin yapabileceğini yapar... Kitlelerin bilinçsiz kör iştahına hiç beklemedikleri bir yanıt verir: İnsan ve insan onuru hala umut olarak vardır, en umutsuz çağlarda bile. Kahramanlar ve kahramanca yaşıyanlar, tek başlarına kalsalar da 'hayır' demeyi bilirler. Tıpkı sanatçılar gibi. • (forumdebiyat, sayı:3, 2008)

***La Mort en direct,
Death in Full View;
Deathwatch, Naklen Ölüm.***

Yönetmen:

Bertrand Tavernier

Senaryo:

David Guy Compton'un

kitabından uyarlayanlar;

David Rayfiel, Bertrand Tavernier

Géza von Radványi,

Fotoğraf:

Pierre-William Glenn

Müzik: Antoine Duhamel,

Roger Mason

Oyuncular:

Romy Schneider, Harvey

Keitel, Harry Dean Stanton,

Thérèse Liotard, Max von Sydow,

Caroline Langrishe, William Russell

, Vadim

Glowna, Eva Maria Meineke, Bern-

hard Wicki, Freddie

Boardley, Robbie Coltrane

Fransa, Almanya 1979,

128 Dakika, renkli.

aziz yavuzdoğan

O smanlı döneminde bir şehirden başka bir şehre gitmek kolay değil, atla arabayla git, yok öyle şey. Karakola gideceksin, gideceğin yeri zaptiye yazdır, belge verecek, filan yere gidecek diye...

...

Adam karakola gitmiş, **Silistre**'ye gidecekmış, zaptiye eline belgeyi alıp bir süre düşünmüş, sonra **"yarın gel, izin kağıdını al!"** demiş, köylü anlam verememiş, yarına kadar niye bekleyecek?..

Ertesi gün gitmiş, belgeyi almış, bakmış, zaptiye **"Silivri"** yazmış, adam itiraz etmiş: **"Memur bey, ben Silistre, dedim sen Silivri yazmışsın! Şunu bir düzeltiver!"**

Zaptiye bağırmağa başlamış:

"Silistre'ye değil, Silivri'ye gitsen kıyamet mi kopar?"

Adam, la havle çekmiş.

"Sen de Silistre yazsan kıyamet mi kopar!"

Zaptiye daha çok kızıp, köpürmüştü:

"Ulan Silistre yazmayı biliyorum ama öyle istiyorum beceremiyorum, imlaya gelmiyor!"

...

Biz de demokrasi yazamıyoruz, imlaya gelmiyor!

...

Köylü kansını almış, eşeğe bindirmiş gidiyorlar. Yaşlı adam şimdiki deyimle **"otostop"** değil **"otoeşek"** çekiyor.

"Oğlum yaşlandım, dizlerim tutmuyor!"

Köylü inmiş kansını arkasına oturtmuş, kendisi yaya, kasabaya yaklaşırken köylü durmuş.

"Hadi baba, in bakalım, buraya kadar, öyle konuştuk!"

"İnmem!"

"Nasil inmezsin, öyle konuşmadık mı?"

Adam başlamış bağırmağa:

"Hem eşeğimi aldım, hem karımı aldım!"

Gürültüye koşup gelmişler:

"Hadi bakalım kadiya!"

Kadiya giderlerken adamın biri yanaşmış, herife çıkmış:

"Ulan ben seni tanırım, ne eşek senin, ne kadın senin! Ne iş bu?"

Adam gelenin kulağına eğilmiş:

"Sesini çıkarma, sus! Kadı efendi ikisinden birini bana verecek, ya kadını, ya eşeği!"

Bize düşen demokrasi payı da böyle!

...

Hoca'nın kadiya işi düşmüş, kadı rüşvetçinin teki!..

Bir çömlek almış yarısına kadar çamur, yarısına bal doldurmuş, mübâşire vermiş:

"Al götür!"

Akşama doğru mübâşir koşup gelmiş:

"Kararda bozukluk varmış, kadı selam söyledi, göndersin de kararı düzeltelim diyor."

"Sen git kadiya selam söyle, bozukluk kararda değil çömlekte!"

Nedense bize düşen kararlar hep, bozuk!

...

Bektaş'ı rakı şişesiyle yakalayıp karakola götürmüşler, **"suçum ne?"** diye sormuş:

"Elinde rakı şişesiyle dolaşıyorsun!"

"Ulan bende zina aleti de var, bari oldu olacak zina yaparken de yakaladık deyin!"

(Kaynak: Hasan Pulur, Milliyet, 19.1.2014)

Kafa-dan'k!

Hayat etik fiyaskosu... aziz yavuzdoğan

Balıkların İntikamı

öykü

-- GÜLAY GARİP --

Biz ne zaman sarhoş olsak, gemiler çarpışır boğazda. Balıklara gülerdik, deniz manzarasını seyretmek için çıktıklarında karaya. Ne hazine gülerdik. Ve nasıl sarılırdık hıçkır hıçkır kahkahalara...

Hiçbir zaman anlayamadık, an denen şeyin sadece ikimizden ibaret olduğunu ve biz varken onların sadece anı olduğunu. Biz ne zaman sarhoş olsak vakit soluğumuzdan hızlı geçerdi boğazda.

Sen kadavra başlarında iteklerken hayatı, ben makine içlerinde, inatla hayaller kurardım, elle dokunabileceğim yumuşaklıkta. Vakitlerin en güzeliydi akşamlar. Şişelere saklardık geceyi. Sabah en erken gözlerinde doğardı. Güneş kıskanırdı tenini. Ben dalga geçerdim ışık saçan her şeyle. Gözlerim bir sana bakınca kamaşırdı. Biz ne zaman sarhoş olsak, gece ardına bakmadan kaçardı...

-Bundan sonraki aşamada bilincim kapanacak, biliyorsun. Konuşmamız gerek, belki de son defa.

-Sus! Yorma kendini, lütfen.

-Hayır, olmalı. Vaktimiz kalmadı.

...

-Biz çok delilikler yaptık, çok güzel tatlar aldık yaşamdan. Biz olduk, birlikte çoğaldık.

...

-İyi bir eş, iyi bir baba oldun. Bana iki güzel evlat verdin. Bundan sonra tek başına devam etmek zorundasın. Bunu kabullenmekle başlayacaksın işe. Biz her şeyi anlayarak, dinleyerek, akıl yordamıyla öğrenerek, duygularımızla zenginleştirerek bu güne geldik. Yine öyle sürmeli.

...

-Oğlan daha küçük. Kız sana destek olacaktır, o daha soğukkanlı ve güçlü. İkisinin de okumalarını ve mutlu olmalarını sağlamaya çalış. Oğlana ekstra öğretmen tut. Sevgi dolu olsun. İkisini de her fırsatta kucakla. Sarıl onlara. Geceleri üzerlerini örtmeyi unutma. Sabah kahvaltı etmeden de okula gönderme. Gün içerisinde sürekli ara ve hallerini sor. Onların ruhlarında benden sonra açılacak olan boşluğu, sen sevgini iki katına çıkararak kapatacağısın. Sana güveniyorum.

-Sus lütfen.

-Ellerimi tut. Bana güç ver ki, son görevimi huzurla yerine getireyim.

...

-İki ya da üç güne kadar şuurum kapanır. Onlara korkmamalarını söyle. Böbreklerim iflas edecek. İdrarım siyaha döndüğünde başımda dua oku. Güçlü olmaya çalış. Ruhum hep sizinle olacak.

...

-Ağlama, bu işimi daha da zorlaştırıyor. Rahat

bırak dudaklarını da, bak ısırmaktan yara oldu. Ağzımın içi kan mı dolmuş? Gönül gözümü kan bürümüş, ağzım da bir şey mi? Damarlarım bomboş. Ne yerleştiren dolduramazsın kendini içime ey tanrı! Bu nasıl bir acı. Yoksa balıkların intikamı mı? Oysa biz ne zaman sarhoş olsak, sular tersine akardı boğazda. Şimdi en ayık halimdeyim. Ve en duyarlı aynaya bakıyorum gözlerim yaşlı. Gözlerim... Akşa da görmesem dünya gözüyle böyle bir acı. Sular düzine aktığında, içimde dalgaların en büyük sancı.

Bir zamanlar demek için çok erken. Ne yapmalıyım tanrım? Söyle! Bir yol göster, bir mucize indir, bir şeyler yap tanrım! Sesimdeki çatlaklara sızmış bütün kandilli küfürleri yok etmeye razıyım. Bütün balıklardan özür dilemeye de. Daha çok erken, çok...

-Çok erken kalkmışsın babacığım.
-Başım ağrıyor yavrum.
-Normaldir, akşam çok kötü geldin.
-Özür dilerim.

...

İLÜSTRASYON: AZİZ YAVUZDOĞAN

Yapma baba!

-İçim acıyor, kanıyorum. Alışamıyorum annenizi bizi bırakıp gidişine.

-Güçlü olmalısın babacığım.

-Nasıl? İçimde öksüz ve yetim kalmış bir adam var. Nefesi toprak kokulu bir adam. Gözleri toprak çanağı. Tırnaklarında toprak kırıntıları kalmış bir adam. Teselli edemiyorum onu.

-Baba...

...

-Tamam, ağlamayalım, kardeşin uyanacak şimdi, görmesin bizi böyle.

-Peki ama lütfen artık içme baba...

-Sen bilir misin kızım? Dünyanın en zor şeyi, bir babanın çocuğundan özür dilemesidir biraz da.

...

Biz ne zaman sarhoş olsak, film biterdi. Altı toprakla çizili yazardı "son." •

kelebeksiz kadın

*dünya duymamıştır böylesini şimdi duysun
beni kendisiyle aldattı o kadın*

*demek ki insanların içinde
tersine akan amazonlar varmış*

*uykulu kentleri sarkık beyinleri
caddelere inmeyen kelekler kurtarabilirmiş ancak*

bana çocukluğum fısıldadı bütün bunları

ihسان topçu

Kaptan'ın Hikâyesi

öykü

-- MARK TWAIN --

Atlas okyanusuna savrulan küller bol olsun, yaşlı kaptan 'Kasirga Jones' hakkında bir sürü hoş dedikodu vardır. Şu anda onu tanıyan iki ya da üç kişiyiz. Bilhassa ben onu iyi tanırdım çünkü onunla dört kez deniz yolculuğu yapmıştım. Çok ilginç bir adamdı. Bir gemide doğmuştu ve tayfalarından ne kadar eğitim alabileceğine alması, baş kasarada göreve başlayıp, yavaş yavaş kaptanlığa kadar yükselmişti. Altmış beş yıllık hayatının elli yılından fazlası denizde geçmişti. Tüm okyanusları görmüş, tüm kıtalara gitmiş ve teni her iklimin güneşinde yanmıştı. Bir adam elli yıl denizlerde yaşarsa, ABC den başka tahsil bilmez, insanları bilmez, eğitimsiz kafasının dikkatsiz merceğinden gördüğü bulanık şeylerden başka dünyayı tanımaz, böyle bir adam saç, sakalı ağarmış bir çocuktur. İşte yaşlı Kasirga Jones da buydu. Masum, sevimli büyük bir çocuk. Keyfi yerindeyken bir kız gibi tatlı ve nazikti, gazabından yanına varılmadığı zamanlardaysa kasirga lakabı hafif kalırdı. Kavgada gözüpek ve cesurdu, sağlam yapılıydı ve tüm vücudu baştan ayağa kırmızı, mavi Hint mürekkebinden yapılmış dövme, sözlerle kaplıydı. Vücudunun dövmesiz kalan tek kısmına da dövme yaptırmaya gittiğinde ben de onunla idim. Bu kısım onun sol diziydi. Üç gün boyunca, çıplak, şiş diziyi, topallayarak yürüdü, kırmızı renkte Hint mürekkebiyle efsaneleşmiş "fazilet ödülünüz klmz" (yer kalmamıştı da) yazıyordu. Koyu ve samimi bir dindardı ve bir deniz kızı gibi yemin ederdi. Yemin etmeyi kusur saymazdı çünkü tayfaların başka türlü emirleri anlayacağını düşünmüyordu. İncil konusunda bilgindi- yani kendisini öyle addediyordu. İncil'de yazan her şeye inanıyordu ama inançları uygulamak konusunda kendi metotları vardı. Önde gelen bir filozoftu, tüm mucizeleri doğa kanunlarıyla izah ediyordu, dünyanın altı günde yaratılmasını, altı jeolojik çağa bağlayan

insanlara benziyordu. Kendisi farkında değildi ama çağdaş bilimsel din bilimcilerini acımasızca hicvediyordu. Böyle bir adam tartışmayı, nutuk çekmeyi çok sevdiğini söylemesem de anlırsınız.

Bir seferinde yolcular arasında bir de papaz bulunuyordu ama kaptan onun papaz olduğunu bilmiyordu çünkü yolcu listesinde o şekilde yazılmamıştı. Kaptan aziz peder bay Peters'dan çok hoşlandı ve onunla uzun uzun sohbet etti, başından geçen güzel hikâyeler anlattı, gevezeliğiyle süslü püslü cümlelerden oluşmayan sıkıcı nutuklardan bezlenip papaza, kabuslara bir çok şey anlattı.

Bir gün Kaptan "Peters, sen hiç İncil okudun mu?" diye sordu. "Şey, evet" "Konuşmaktan çok sık okumadığını anlıyorum, hevesli

okursan, mükafatını alırsın, cesaretin kırılmasın, içinde oldukça zor şeyler var ama sıkı sarıl, başta bir şey anlamıyorsun fakat yavaş yavaş her şey netleşiyor.

- Evet duymuştum.

- Evet öyledir ve bununla başlamayan bir kitap yoktur.

Bazı zor şeyler de var insan anlayamıyor ama iyice düşünürsen çok basit her şey ortaya çıkıyor.

- Mucizeler de mi kaptan?

- Evet efendim, mucizeler de.

Her biri. Kartaca tanrısı Baal'ın kehanetleri gibi. Seni afallatmaya yeter değil mi?

- Şey, bilmiyorum ama...

- İtiraf et, seni afallattı. Şey, merak etmiyorum. Doğal olarak bu tür şeyleri çözecek tecrüben yok, senin için çok fazla. Bunları sana anlatmamı, açıklamamı ister misin?

- Gerçekten isterim kaptan,

mahsuru yoksa..

O zaman kaptan aşağıdaki gibi sözlerine devam etti:

"Memnuniyetle anlatacağım, öncelikle kutsal kitap zamanında ki insanların ne tür insanlar olduklarını anlamak için okudum, okudum, düşündüm, düşündüm. Hz. İzhak ve Baal'ı dikkate alınca olayı çözdüm. O antik çağlardaki bellibaşlı karakterler arasında çok kurnaz adamlar da varmış, bunlardan biri de İzhak'mış. Pek çok yanlış olmuş, onun adına özür dileyecek değilim, İzhak'ın kehanetleri konusunda ona üçkağıt açmış! Onun hakkındaki tüm tuhaflıklara rağmen mazur görülebilir. Hayır, tüm söyleyeceğim, mucize filan yoktu ve bunu sana ispatlayacağım ve kendin anlayacaksın."

"Evet, hayat peygamberler için gün be gün zorlaşıyordu, yani İzhak'ın mezhebinin peygamberleri için. Toplumda dört yüz elli peygamber vardı ve sadece bir tanesi Presbiteriyandı. Yani İzhak da öyle miydi, ben öyle sanyorum. Fakat kitap öyle demiyor, doğal olarak, Baal'ın peygamberleri tüm ticareti ellerinde tutuyorlardı. İzhak alçak gönüllüydü ben öyle tahmin ediyordum ama iyi bir adamdı ve memurluğu bırakıp, gelecekte haberler vermeye devam etti. Ama işler yolunda gitmedi, kendisini işine vardı ama ne yaptı? Diğer grupların şöyle, böyle olduğu yolunda imalarda

bulunmaya başladı. Çok kesin imalarda bulunmasa bile, bir şekilde ötekilerin şöhretinin altını oyuyordu. Tabii bunlar duyuldu ve krala gidildi. Kral, İzhak'a böyle konuşarak ne demek istediğini sordu. İzhak "Ah, çok özel bir şey değil, sadece Cennet'ten mihrabın üzerine ateş getirebilirler mi? Bunu yapabilirler mi majesteleri? Fikrim bu" dedi. Böylece kralın canı sıkıldı ve Baal'ın kahinlerine gitti. Onlar da bunu kolayca yapabileceklerini söylediler, mihrabı hazır etmesini ve sigortalasa iyi olacağını söylediler. Böylece ertesi gün tüm İsraili çocuklar, onların ebeveynleri ve

dört kısa öykü

1 / Geçit

Girince çıkacaksın. dedi.

Çıkılmayan geçit var mıdır. dedim.

Yüzünü mezarlığa çevirdi. Yok. dedi. bütün geçitler çıkar.

2 / Zaman

Saatini sordum. güldü!

Ne fark eder. dedi. Zamanı gelmeden gidemezsin.

Gitmeden önce. dedim. belki...

3 / Fena Çelişki

Bütün hayvanları seviyordu.

Buna rağmen

Bir daha çalmadı kapısını

Kazara bir gün

Saçlarından bit dökülen arkadaşının!

4 / Gidişin Öyküsü

Bir gün çekip gideceğim. dedi. yeter artık!

Gidersen. gidişinin öyküsünü yazarım. dedim.

Tehdit mi bu. dedi.

Hayır. dedim. Bir gidiş öyküsü yazma isteği.

Bu öyküyü bundan dolayı yazdım.

irfan mutluer

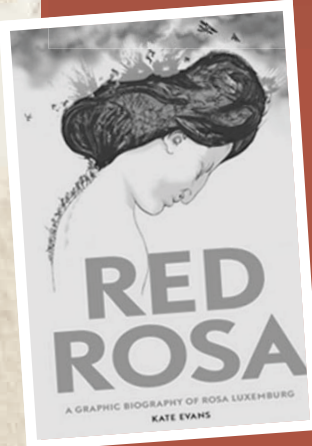
diğer insanlar topladılar. Yani, bir tarafta Baal'ın kahinleri toplandılar, İzhak ise tek başına bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Zaman geldiğinde, İzhak rahat ve sakindi, öteki gruba ilk atışı yapmalarını söyledi. Böylece hepsi mihrabın yanına gittiler, dört yüz elli birden oradaydılar ve umutla dua etmeye başladılar. Yarın saat, bir saat, üç saat ve öğleye kadar dua ettiler. İşe yaramamıştı, bir sihirbazlık yapamadılar. Tabii ki, tüm o insanların önünde utandılar ve utanmaları gerekirdi. Şimdi, böyle bir durumda yüce gönüllü bir adam ne yapardı? Sessiz kalırdı, değil mi? Elbette, İzhak ne yaptı? Elinden geldiğince onların akıllarını karıştırdı. "Yeterince yüksek sesle dua etmiyorsunuz, tanrınız uyuyor olabilir ya da belki yürüyüşe çıkmıştır," dedi. Tam cümlelerini hatırlamıyorum, İzhak adına özür dilemezsem de kusura bakma, hataları vardı.

Baal'ın kahinleri ellerinden gelenini en iyisini yaparak dua ettiler ama bir kıvılcım dahi çıkıramadılar. Sonunda güneş batarken, yorulmuş ve gittiler. İzhak ne yaptı? Yukarı çıktı ve birkaç arkadaşına "mihrabın üzerine dört kova su dökün" dedi. Herkes şaşırıp çünkü öteki grup kuruyken dua etmişti ve yüzleri bembeyazdı. Adamlar suyu döktüler. İzhak "dört kova daha dökün" dedi. Sonra dört kova daha. Oniki kova etti. Mihrabın her yanından sular dökülüyordu, öyle ki, büyük bir fıçıyı dolduracak su vardı. Herkes onun delirdiğini sandı. Sonra İzhak çömeldi ve dua etmeye başladı. Uzak diyarlardaki barbarlardan, kardeş kiliselerden, devletten, şehirlerden, hükümet içindeki görevlilerle ilgili dualar etti, herkes yorulup, başka şeyler düşünmeye başlamıştı ki, kimseye çıkırmadan ve aniden bacağının altından bir kibrit çıktı. Ve puff! Her şey yangın yeri gibi alev aldı. 12 varil su mu? Petrol efendim PETROL! Olan buydu! "Petrol mü Kaptan?" "Evet efendim, o ülke baştanbaşa petrolle doluydu, İzhak bunu biliyordu. İncil'i okumuşsun, zor bölümleri hakkında canını sıkma, okuyup, aydınlatmaya çalışınca hiç zor değildir. İncil'de gerçek olmayan hiçbir şey yazmaz, yapacağın tek şey nasıl olduğunun şifresini çözmektir."

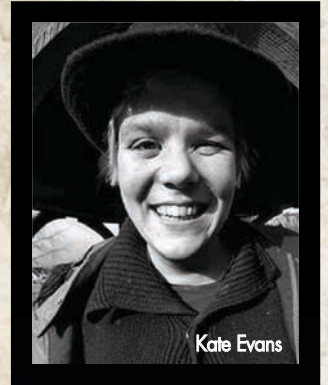
İrlandalı yazar, karikatürcü ve aktivist

KATE EVANS

İrlandalı radikal aktivist, kadın karikatürcü ve yazar Kate Evans, İngiltere'de "The Spark" dergisinde çalışıyor. Sanatçının çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunuyor. Evans'ın son kitabı Rosa Luxemburg'un grafik biyografisi olan "Red Rosa", İngiltere ve New York'ta yayımlandı. Independent ve Observer gazeteleri tarafından hem 'yılın grafiksel kitabı' seçildi hem de İngiltere'de en çok satan kitaplar arasına girdi. "Red Rosa" Epsilon yayınları tarafından Türkçeye de çevrilerek, Türk okuyucularla buluştu. Gebelik ve doğurganlık üzerine de bir kitabı bulunan sanatçının diğer kitapları arasında, aşkı hicveden "The Food of Love" ve bir mülteci kampında gönüllü olarak bulunduğu sırada kiröportajlarını çizgiyle anlattığı Calais 'refugee camp' adlı çalışması da yer alıyor. Çok yönlü bir sanatçı olan Kate Evans, dergimizin geçen ay yayımlanan "Donald Trump Karikatürleri" özel sayısına da karikatürleri ile katkıda bulunmuştu. Yaklaşık yirmi üç yıldır çevreci bir aktivist de olan sanatçı, ilk olarak çizimlerini The Guardian gazetesine göndermiş. Çalışmalarında genel olarak siyasal ve sosyal sorunlar üzerine komik ve eğlenceli bir yaklaşımla yoğunlaşıyor. Kate Evans, "Birini güldürebilerseniz, onun zihnini değiştirmenin yarısını başarmış olursunuz" diyor. Çalışmalarından arda kalan zamanlarda çocuklarıyla vakit geçirmeyi, şarkı söylemeyi, köpeğiyle yürüyüş yapmayı ve patlamış mısır yiyerek film seyretmeyi sevdiğini söyleyen sanatçı, dünyayı birazcık da olsa değiştirebilme umuduyla yaşadığını ifade ediyor. • aziz yavuzdoğan

~ ne zaman seni düşünsem
çağ değişir...

sana tanık olurken şimdiki zaman
bendeki bu kadim aşk, sır olur...

aziz yavuzdoğan

A FORİZMA

- Uyanık olmak demek şüphe uyandırır. Şüphe inancın başlangıcıdır.
- Bilgi Güçtür. Sadece bir çöl adasında.
- Otoriter ve demokratik yönetim arasındaki fark: İkincisi prezervatif kullanıyor.
- Bilgisiz kişiye bilmediğini söylerseniz, bir düşmanınız var demektir.
- Öte yandan, kendisine / onu tanıdığını söylerseniz, arkadaşlarınız sizi terk edecektir.

nursen nar

BURASI..

Her yola düşende "niyet" vardır;
fakat kimisinin önü başka, ardı başkadır.
Oysa içi - dışı bir olmaktır, yaşamak!
...

"Burasi Türkiye!"

İki ucu sihirli bir değnek gibidir bu söz.
Ne anlamalıyız?! Ne demek,
"Burasi Türkiye!"

Değneğin hangi ucunu elinizde bulundurduğunuza bağlı. "İşine geliyorsa" anlamında kullanıyorsanız, alırsınız elinize evirip çevirip, kim size karşıysa, bir yerine sokmaya uğraşırsınız. Artık gözüne mi denk gelir, yoksa...

Gerçi bel altıyla pek haşır-
neşir olduğumuzdan hedefimizi
şaşırmamız pek zor değil ya neyse...
Burasi Türkiye!

Değneğin diğer ucu ise, işin doğası gereği
direnmeyi simgeler. Yani "Orası Türkiye
ise, burası da Türkiye'dir!"

Ortalık yerde "havale"ci kanıksamışlar
vardır bir de. Onlar için bu söz,
"hiç şaşırmadım!" anlamı taşır.
O'a - bok'a, etti'ye - sütlü'ye

karışmamaları bir denge unsuru gibi
görülse de, o "mana" duruma göre
"övgü", duruma göreyse "sövgü"dür.
Burasi Türkiye! "Allah büyüktür!"
...

"Burasi İstanbul!"

Başka İstanbul yok!
İnanmazsan "Google Earth"e bak.

İşte bizim sitemiz; Güvenliği var, çarşısı...
Marketi var süperdir ve bir de
Erzincanlı Bakkal Haydar'ı. Her bir
bloktaki ayrı bir kapıcı.
Kapıcılarımız Habib, Selahattin,
Satılmış Amasyalı,
Hüsamettin Yozgatlı.
Berberimiz Trakyalı, pas-
tacımız Karslı.
Minibüsçülerimiz var
delikanlı, Bingöllü, çoğu
Ağrılı. Varsın olsun
Türkiyeli...

Bak yaklaşık (zoom), bizim blok
bu. Aha bu da Halime'yle yatak
odamız. Perdeler kapalı.
"Esağfirullahelazim ellezi la ilahe illa
hüverrahmanürrahim elhayy-ül-
kayyumüllezi la-yemutü ve etubü ileyh
Rabbigfir li"

Mesela Küçükçekmece, Halkalı. E, burası
da İstanbul!
Halkalı - Sirkeci, alt tarafı 1 saatlik yol...

Asıl burası Fenebahçe, burası

Galatasaray, burası Beşiktaş.
25 + 25 + 25, eşittir 75 milyon, üç aşağı
beş yukarı. Gerisi Suriyespor...
Senin memleket nire gardaş,
tu xelkê kuderê?
Burasi İstanbul...
Ferman gerekmez!
Asya'dan Avrupa'ya 5 köprü de yetmez...
...

"Burasi 365 gün Beyoğlu - İstiklal!"

"Burasi her Mayıs Taksim!"

"Burasi merkez!"

Emniyetle çıkamıyor meydana herkes.
Zihinler kapalı olunca, meydanlar da
kapalı. Otoparklar açık...

"Ortalıkta işçi-emekçi yok madem, sakınca da yok;

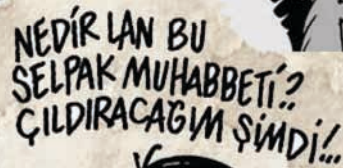
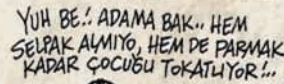
Demokrasimizin ileri bahar havası.
Hep bir ağızdan söylene de türküler,
her kafadan ayrı ses.
"Taksim ne yana düşer usta,
Mayıs ne yana?!"

Memleket artık öyle hale gelmiş ki;
Kimi çıkar Taksim'e, kimine göreyse
"Taksim'den aşaa Kasımpaşa!"
...

Kurşuna vurulmuş gözler toplanır
gökyüzünün bir yerinde her Mayıs...
Bulutlardır ki yolunu onlar bilir, yalnız.
"Burasi Türkiye!"
"Burasi İstanbul!"
"Burasi Taksim!"
"Yaşasın her Mayıs!"

SELPAK

ŞEVKET
YALAZ

yazısız şeyler...

aziz yavuzdoğan

